

Arrest

nr. 350 707 van 22 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 20 juli 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 14 juli 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juli 2026 legde de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Rivierenland op 14.07.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen."

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

*naam: B.
voornaam: M. A.
geboortedatum: (...)1997
geboorteplaats: Conakry
nationaliteit: Guinee*

In voorkomend geval, alias: B., M. (...)1997 Guinee; B. M. A. (...)1997 Guinee-Bissau

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 10.04.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen met wapen.

Op 21.12.2018 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 maand gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor verboden wapendracht.

Op 25.06.2021 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden gevangenisstraf met uitstel door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor van weigering tot meewerking of belemmering van het onderzoek. Op 05.10.2021 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Op 21.02.2022 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen door de politierechtbank van Antwerpen voor onverzekerd, ongekeurd, zonder geldig rijbewijs en onder invloed rijden met een wagen.

Op 01.04.2022 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen door de politierechtbank van Antwerpen voor bezit en rijden met een ongeregistreerde wagen op de openbare weg.

Op 17.11.2022 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen door de politierechtbank van Antwerpen voor het rijden onder invloed van verdovende middelen, zonder geldig rijbewijs.

Op 30.11.2022 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen door de politierechtbank van Antwerpen [sic] voor het rijden onder invloed van verdovende middelen.

Op 28.04.2023 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van een werkstraf van 200 uur door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor verkoop van verdovende middelen en het weigeren van medewerking en belemmering van het onderzoek.

Gelet op het feit dat betrokkene strafrechtelijk werd veroordeeld wegens verschillende inbreuken waaronder inbreuken op de wetgeving verdovende middelen en verboden wapendracht en nadien opnieuw op heterdaad betrap werd op feiten van openbare orde, ditmaal op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met een wapen, kan er op redelijke wijze geacht dat verzoeker de openbare orde kan schaden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet

op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Gezien betrokkene zich niets schijnt aan te trekken van de waarschuwingen die hem door de rechtbank werden gegeven en van het tegen hem genomen besluit tot terugwijzing en gezien hij zijn persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel laat primeren op de schade die zijn handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van zijn klanten en aan de maatschappij meer in het algemeen bestaat er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Uit het strafregister van betrokkene blijkt dat hij zich weinig of niets aantrekt van de geldende (verkeers)reglementering en rechtelijke uitspraken. Dergelijke hardleerse houding kan onmogelijk worden aanvaard aangezien hij daardoor niet alleen zichzelf, maar ook andere weggebruikers in gevaar brengt. Hij werd immers veelvuldig door de Politie rechtbank veroordeeld tot geldboetes, rijverboden en het afleggen van examens (theoretisch examen, praktisch examen, medisch onderzoek en/of psychologisch onderzoek) ten gevolge van verkeersinbreuken, meestal bij verstek. De opgelegde geldboetes hadden blijkbaar geen nuttig effect op zijn gedrag in het verkeer en hij trok zich ook niets aan van de opgelegde rijverboden.

Het voorhanden hebben van wapens bevordert het gebruik ervan en veroorzaakt gevoelens van onveiligheid in de samenleving. U heeft hiermee een potentieel gevaarlijke situatie gecreëerd, omdat het voorhanden hebben van genoemde wapens kan leiden tot het gebruik ervan en dus een onaanvaardbaar risico voor de veiligheid van personen met zich mee kan brengen.

Uit bovenstaand opgenoemde feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Op 01.02.2011 werd een eerste verzoek tot internationale bescherming ingediend toen betrokkene nog minderjarig was. Op 03.05.2011 oordeelde het CGVS dat betrokkene niet in aanmerking kwam voor het vluchtelingenstatuut alsook niet voor subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd op 30.09.2011 bevestigd door de RvV bij arrest nr. 67718.

Op 04.11.2011 werd een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend toen betrokkene nog minderjarig was. Op 23.12.2011 oordeelde het CGVS dat betrokkene niet in aanmerking kwam voor het vluchtelingenstatuut alsook niet voor subsidiaire bescherming. Op 30.03.2012 werd afstand gedaan van geding bij arrest nr. 78544.

Op 29.02.2012 werd een eerste verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis aangevraagd. Op 16.10.2012 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanvraag onontvankelijk was.

Op 26.10.2012 werd aan betrokkene een bijlage 13quinquies betekend.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 25.11.2012 werd een nieuw verzoek tot internationale bescherming ingediend toen betrokkene nog minderjarig was. Op 11.12.2012 weigerde het CGVS tot een inoverwegingname van het verzoek om internationale bescherming. Op 09.01.2015 werd een nieuwe bijlage 13quinquies betekend aan betrokkene.

Op 04.09.2019 diende betrokkene in toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 05.05.2020 werd deze aanvraag geweigerd door de Gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 28.05.2020.

Op 14.08.2020 diende betrokkene in toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 11.01.2021 werd deze aanvraag geweigerd door de Gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 04.01.2021.

Op 10.03.2021 diende betrokkene in toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 02.09.2021 werd deze aanvraag geweigerd door de Gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 09.09.2021.

Op 29.10.2021 diende betrokkene in toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 11.04.2022 werd deze aanvraag geweigerd door de Gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 21.04.2022.

Op 13.10.2022 diende betrokkene in toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 07.04.2023 werd deze aanvraag geweigerd door de Gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 12.04.2023. op 12.05.2023 diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de RvV. Dit beroep werd door de RvV verworpen bij arrest nr. 294 147 dd 14.09.2023.

Op 07.12.2023 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf in in het kader van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 30.10.2024 oordeelde DVZ dat de aanvraag onontvankelijk was en werd op 12.11.2024 deze weigering met bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een beroep heeft ingediend tegen voorgaande beslissing bij de CcE dd. 05.12.2024 onder het rolnummer 328 811. Tot op heden werd nog geen uitspraak gedaan door de CcE. Echter betreft dit geen schorsende beroepsprocedure, het is dan ook niet vereist om de uitspraak af te wachten ten einde een verwijderingsmaatregel uit te voeren.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht reeds 10 jaar in België te verblijven. Betrokkene blijkt volgens zijn eigen verklaringen in 2011 naar België te zijn gekomen om zijn moeder te vervoegen, aldus op minderjarige leeftijd. Er volgden meerdere verzoeken om internationale bescherming en aanvragen om machtiging tot verblijf, allen zonder positief gevolg.

Betrokkene, die meerderjarig is, refereert in de "Vragenlijst Hoorplicht" die hij invulde op 10.04.2025 naar het feit dat hij in België woont met zijn familie. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen

betrokkene en zijn ouders en broer en zus. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn familie wordt niet aangenomen.

Betrokkene verklaart reeds 6 maanden een relatie te hebben met een zekere B.A., zonder verdere informatie te verschaffen. In onze databanken kunnen wij niemand terugvinden met deze naam, aldus verblijft ook zij op illegale wijze op het grondgebied. Zij dient ook het grondgebied te verlaten, van een scheiding is geen sprake. Betrokkene legt geen concrete bewijzen voor dat zij een duurzame relatie zouden hebben. Betrokkene toont niet aan dat hij een gezinsleven heeft met voornoemde persoon. De betrokkene haalt in de vragenlijst 'hoorrecht' de duur van zijn verblijf op het grondgebied aan.

De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Ondanks het feit dat betrokkene reeds lang in België verblijft en als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld heeft in België, weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Het blijkt bijgevolg niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Integratie veronderstelt bovendien ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Hoe dan ook de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven van betrokkene. Betrokkene werd reeds meerdere malen veroordeeld voor strafbare feiten, waaronder een veroordeling op 21.12.2018 voor verboden wapendracht, op 25.06.2021 werd betrokkene veroordeeld voor weigering tot medewerking en het belemmeren van gerechtelijk onderzoek. Op 28.04.2023 werd betrokkene nogmaals veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving verdovende middelen en weigering of belemmering van een gerechtelijk onderzoek.

Betrokkene werd eveneens meerdere malen veroordeeld voor zware verkeersinbreuken waaronder rijden onder invloed. Ondanks deze meerdere veroordelingen lijkt betrokkene zich niets aan te trekken van de waarschuwingen en werd hij op 10.04.2025 opnieuw betrapt op geweldadige feiten van slagen en verwondingen met een wapen.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. De openbare orde dient te worden beschermd en een verwijdering uit het Rijk vormt hiertoe een gepaste maatregel. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de familiale- en privébelangen die hij kan doen gelden.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: B., M. (...)1997 Guinee; B. M. A. (...)1997 Guinee-Bissau.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.10.2024 dat hem betekend werd op 12.11.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 11.04.2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 01.02.2011 werd een eerste verzoek tot internationale bescherming ingediend toen betrokkene nog minderjarig was. Op 03.05.2011 oordeelde het CGVS dat betrokkene niet in aanmerking kwam voor het vluchtelingenstatuut alsook niet voor subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd op 30.09.2011 bevestigd door de RvV bij arrest nr. 67718.

Op 04.11.2011 werd een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend toen betrokkene nog minderjarig was. Op 23.12.2011 oordeelde het CGVS dat betrokkene niet in aanmerking kwam voor het vluchtelingenstatuut alsook niet voor subsidiaire bescherming. Op 30.03.2012 werd afstand gedaan van geding bij arrest nr. 78544.

Op 29.02.2012 werd een eerste verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis aangevraagd. Op 16.10.2012 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanvraag onontvankelijk was.

Op 26.10.2012 werd aan betrokkene een bijlage 13quinquies betekend.

Op 25.11.2012 werd een nieuw verzoek tot internationale bescherming ingediend toen betrokkene nog minderjarig was. Op 11.12.2012 weigerde het CGVS tot een inoverwegingname van het verzoek om internationale bescherming. Op 09.01.2015 werd een nieuwe bijlage 13quinquies betekend aan betrokkene.

Op 04.09.2019 diende betrokkene in toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 05.05.2020 werd deze aanvraag geweigerd door de Gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 28.05.2020.

Op 14.08.2020 diende betrokkene in toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 11.01.2021 werd deze aanvraag geweigerd door de Gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 04.01.2021.

Op 10.03.2021 diende betrokkene in toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 02.09.2021 werd deze aanvraag geweigerd door de Gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 09.09.2021.

Op 29.10.2021 diende betrokkene in toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 11.04.2022 werd deze aanvraag geweigerd door de Gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 21.04.2022.

Op 13.10.2022 diende betrokkene in toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 07.04.2023 werd deze aanvraag geweigerd door de Gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 12.04.2023. op 12.05.2023 diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de RvV. Dit beroep werd door de RvV verworpen bij arrest nr. 294 147 dd. 14.09.2023.

Op 07.12.2023 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf in in het kader van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 30.10.2024 oordeelde DVZ dat de aanvraag onontvankelijk was en werd op 12.11.2024 deze weigering met bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een beroep heeft ingediend tegen voorgaande beslissing bij de CcE dd. 05.12.2024 onder het rolnummer 328 811. Tot op heden werd nog geen uitspraak gedaan door de CcE. Echter betreft dit geen schorsende beroepsprocedure, het is dan ook niet vereist om de uitspraak af te wachten ten einde een verwijderingsmaatregel uit te voeren.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Op 01.02.2011 werd een eerste verzoek tot internationale bescherming ingediend toen betrokkene nog minderjarig was. Op 03.05.2011 oordeelde het CGVS dat betrokkene niet in aanmerking kwam voor het vluchtelingenstatuut alsook niet voor subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd op 30.09.2011 bevestigd door de RvV bij arrest nr. 67718.

Op 04.11.2011 werd een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend toen betrokkene nog minderjarig was. Op 23.12.2011 oordeelde het CGVS dat betrokkene niet in aanmerking kwam voor het vluchtelingenstatuut alsook niet voor subsidiaire bescherming. Op 30.03.2012 werd afstand gedaan van geding bij arrest nr. 78544.

Op 29.02.2012 werd een eerste verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis aangevraagd. Op 16.10.2012 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanvraag onontvankelijk was.

Op 26.10.2012 werd aan betrokkene een bijlage 13quinquies betekend.

Op 25.11.2012 werd een nieuw verzoek tot internationale bescherming ingediend toen betrokkene nog minderjarig was. Op 11.12.2012 weigerde het CGVS tot een inoverwegingname van het verzoek om internationale bescherming. Op 09.01.2015 werd een nieuwe bijlage 13quinquies betekend aan betrokkene.

Op 04.09.2019 diende betrokkene in toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 05.05.2020 werd deze aanvraag geweigerd door de Gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 28.05.2020.

Op 14.08.2020 diende betrokkene in toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 11.01.2021 werd deze aanvraag geweigerd door de Gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 04.01.2021.

Op 10.03.2021 diende betrokkene in toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 02.09.2021 werd deze aanvraag geweigerd door de Gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 09.09.2021.

Op 29.10.2021 diende betrokkene in toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 11.04.2022 werd deze aanvraag geweigerd door de Gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 21.04.2022.

Op 13.10.2022 diende betrokkene in toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 07.04.2023 werd deze aanvraag geweigerd door de Gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 12.04.2023. op 12.05.2023 diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de RvV. Dit beroep werd door de RvV verworpen bij arrest nr. 294 147 dd. 14.09.2023.

Op 07.12.2023 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf in in het kader van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 30.10.2024 oordeelde DVZ dat de aanvraag onontvankelijk was en werd op 12.11.2024 deze weigering met bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een beroep heeft ingediend tegen voorgaande beslissing bij de CcE dd. 05.12.2024 onder het rolnummer 328 811. Tot op heden werd nog geen uitspraak gedaan door de CcE. Echter betreft dit geen schorsende beroepsprocedure, het is dan ook niet vereist om de uitspraak af te wachten ten einde een verwijderingsmaatregel uit te voeren.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 10.04.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen met wapen.

Op 21.12.2018 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 maand gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor verboden wapendracht.

Op 25.06.2021 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden gevangenisstraf met uitstel door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor van weigering tot meewerking of belemmering van het onderzoek.

Op 05.10.2021 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Op 21.02.2022 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen door de politierechtbank van Antwerpen voor onverzekerd, ongekeurd, zonder geldig rijbewijs en onder invloed rijden met een wagen.

Op 01.04.2022 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen door de politierechtbank van Antwerpen voor bezit en rijden met een ongeregistreerde wagen op de openbare weg.

Op 17.11.2022 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen door de politierechtbank van Antwerpen voor het rijden onder invloed van verdovende middelen, zonder geldig rijbewijs.

Op 30.11.2022 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen door de politierechtbank van Antwerpen voor het rijden onder invloed van verdovende middelen.

Op 28.04.2023 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van een werkstraf van 200 uur door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor verkoop van verdovende middelen en het weigeren van medewerking en belemmering van het onderzoek.

Gelet op het feit dat betrokkene strafrechtelijk werd veroordeeld wegens verschillende inbreuken waaronder inbreuken op de wetgeving verdovende middelen en verboden wapendracht en nadien opnieuw op heterdaad betrap werd op feiten van openbare orde, ditmaal op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met een wapen, kan er op redelijke wijze geacht dat verzoeker de openbare orde kan schaden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale

drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Gezien betrokkene zich niets schijnt aan te trekken van de waarschuwingen die hem door de rechtbank werden gegeven en van het tegen hem genomen besluit tot terugwijzing en gezien hij zijn persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel laat primeren op de schade die zijn handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van zijn klanten en aan de maatschappij meer in het algemeen bestaat er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Uit het strafregister van betrokkene blijkt dat hij zich weinig of niets aantrekt van de geldende (verkeers)reglementering en rechtelijke uitspraken. Dergelijke hardleerse houding kan onmogelijk worden aanvaard aangezien hij daardoor niet alleen zichzelf, maar ook andere weggebruikers in gevaar brengt. Hij werd immers veelvuldig door de Politierechtbank veroordeeld tot geldboetes, rijverboden en het afleggen van examens (theoretisch examen, praktisch examen, medisch onderzoek en/of psychologisch onderzoek) ten gevolge van verkeersinbreuken, meestal bij verstek. De opgelegde geldboetes hadden blijkbaar geen nuttig effect op zijn gedrag in het verkeer en hij trok zich ook niets aan van de opgelegde rijverboden.

Het voorhanden hebben van wapens bevordert het gebruik ervan en veroorzaakt gevoelens van onveiligheid in de samenleving. U heeft hiermee een potentieel gevaarlijke situatie gecreëerd, omdat het voorhanden hebben van genoemde wapens kan leiden tot het gebruik ervan en dus een onaanvaardbaar risico voor de veiligheid van personen met zich mee kan brengen.

Uit bovenstaand opgenoemde feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

Betrokkene verklaart dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft aangevraagd in België en hier wilt blijven bij zijn familie. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem/haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de

omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)

2. Betreffende de urgente procedure

Het beroep is gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en betreft dus een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

Van de tijdige indiening van een beroep tegen een verwijderingsbesluit gaat krachtens artikel 2.31, §5 van de RvV-wet een automatisch schorsende werking uit. Het “*verzoek tot opschorting als voorlopige maatregel*” in toepassing van artikel 2.31, §4 van dezelfde wet is dus doelloos.

3. Ontvankelijkheid

De beslissing tot vasthouding is overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad wijst erop dat hij dus zonder rechtsmacht is om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de volgende middelen aan: schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), de artikelen 7, 74/13 en 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het hoorrecht.

4.1. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wijst verzoeker erop dat hij sedert zijn aankomst altijd bij zijn moeder en broer heeft gewoond en dat na al die jaren, deze familiale cel zich volledig heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving. Zijn moeder is eigenares van een onroerend goed en heeft een stabiele professionele activiteit, zoals blijkt uit haar loonfiches. Zijn broer heeft een diploma gehaald aan de KULeuven. Het moet volgens verzoeker benadrukt worden dat hij de enige is van het gezin die geen regularisatie van zijn verblijf heeft bekomen, terwijl al zijn naasten Belg zijn. Deze situatie van uitsluiting plaatst verzoeker in een moeilijke situatie, zowel op persoonlijk vlak als wat betreft de eenheid van gezin.

Verzoeker voert aan dat hij geen enkele sociale, affectieve of familiale band meer heeft met zijn herkomstland, aangezien zijn vader, die het laatste familielid was in Guinee, gestorven is in 2017. Verder heeft verzoeker een relatie met een Europese onderdane, die moeder is van een jonge dochter met wie hij sterke affectieve banden heeft opgebouwd. Dit kind neemt een belangrijke plaats in in het leven van verzoeker en werd spontaan geïntegreerd in zijn familie, ook al is er geen bloedband (foto's werden gevoegd bij het verzoekschrift). Het koppel is bovendien actief op zoek naar een woonst om samen te gaan wonen. In elk geval situeert het centrum van verzoeker zijn belangen zich in België, bijgevolg is het redelijk te stellen dat verzoeker zijn privé- en gezinsleven enkel redelijkerwijs in België kan voortzetten.

De Raad stelt vast dat verzoeker verwijst naar zijn relatie met zijn moeder, broers en partner. Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) wordt de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld, maar geldt dit niet in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van

afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, 52206/99, 'Mokrani/Frankrijk', § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, 6009/10, 'K.M./Zwitserland', § 59).

Verder in het verzoekschrift wijst verzoeker op het feit dat hij altijd bij zijn moeder heeft gewoond en dat hij er wel degelijk ten laste van is. Hij stipt ook aan dat hij als minderjarige het Rijk is binnengekomen. De Raad erkent dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als jong kind in België is aangekomen maar wijst evenwel op het feit dat verzoeker ondertussen bijna 29 jaar oud is en blijkens het administratief dossier ook bepaalde periodes heeft gewerkt (ook na zijn aanrijding in 2019). Hij kan bijgevolg beschouwd worden als een volwassen man die in principe voor zichzelf kan instaan. Het feit dat hij vermoedelijk inderdaad steeds bij zijn moeder heeft gewoond en ook verschillende jaren ten laste is geweest van haar, doet daaraan geen afbreuk. Des te meer omdat verzoeker nu aanvoert, met stukken van Immoweb over het zoeken naar een eigen woonst, en stukken over zijn relatie, dat hij veeleer een zelfstandig bestaan met zijn partner beoogt. De Raad volgt de gemachtigde dan ook dat de bijkomende band van afhankelijkheid ten aanzien van zijn moeder niet afdoende blijkt. De gemachtigde verwijst ook naar de verschillende aanvragen die verzoeker heeft ingediend in het kader van gezinshereniging, en onder meer naar het arrest nr. 294 147 van 14 september 2023. Daarin bevestigde de Raad nog dat *“door in zijn middel te hameren op het gegeven dat verzoeker tijdens zijn minderjarigheid ten laste was van zijn moeder, dat hij steeds in België heeft verbleven en dat hij nog altijd samenwoont met zijn moeder en de referentiepersoon, slaagt hij er niet in de pertinente vaststelling te ontkrachten dat er thans geen enkel concreet bewijs van de afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en de referentiepersoon voorligt.”*

Er ligt ook geen element voor waaruit een afhankelijkheid ten aanzien van zijn broers kan blijken.

Het feit dat verzoeker zijn moeder en broer zich sterk hebben geïntegreerd nu bewijs wordt voorgelegd van het feit dat zij eigenares is van een onroerend goed, een stabiele professionele activiteit heeft en zijn broer een diploma heeft gehaald aan de KULeuven, is niet relevant voor verzoeker, die als 29 jarige man zijn eigen verantwoordelijkheid draagt. De Raad heeft begrip voor het feit dat een situatie waarbij verzoeker de enige is van het gezin die geen regularisatie van zijn verblijf heeft bekomen, terwijl al zijn naasten Belg zouden zijn en dit hem in een moeilijke situatie kan plaatsen, doch hiermee toont hij zijn bijkomende band van afhankelijkheid met zijn moeder of met zijn broers niet aan.

Wat betreft de relatie van verzoeker met zijn partner, motiveert de gemachtigde dat verzoeker verklaart zes maanden een relatie te hebben met een zekere B.A. De gemachtigde kan haar niet terugvinden in hun databanken en vermoedt dat zij ook illegaal op het grondgebied verblijft, waardoor zij ook het grondgebied moet verlaten en er van een scheiding geen sprake is. De gemachtigde motiveert ook dat geen concreet bewijs voorligt dat het om een duurzame relatie gaat. De Raad stelt met verweerder in de nota vast dat verzoeker niet betwist dat zijn partner ook geen legaal verblijf heeft op het grondgebied. Evenmin betwist hij dat het om een relatie van zes maanden gaat. De Raad is van oordeel dat dit bijgevolg nog een prille relatie betreft, die geen beschermingswaardig gezinsleven inhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook de enkele foto's waarop verzoeker te zien is met zijn partner en haar dochtertje, die verzoeker voegt bij het verzoekschrift, doen hier niet anders over besluiten. Hieruit kan op zich het betoog als zou dit kind een belangrijke plaats innemen in het leven van verzoeker niet afdoende blijken. Ook wat betreft het stuk 8 met betrekking tot zoekertjes op Immoweb, blijkt alleen dat die verstuurd zijn van een mailadres met verzoekers naam, hetgeen wel aantoonde dat verzoeker mogelijk op zoek is naar een zelfstandige plek, maar niet dat het koppel actief op zoek is naar een woonst om samen te gaan wonen.

Verzoeker toont inderdaad niet afdoende aan dat het om een duurzame relatie gaat, dermate dat dit ook niet als een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan aangenomen worden.

Echter, de relaties met zijn dichte familie in België kunnen wel als onderdeel van het privéleven van verzoeker in ogenschouw worden genomen (EHRM 12 januari 2010, 'A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk', §§ 42-43). Zoals verzoeker aanvoert, kan niet redelijkerwijs betwist worden dat hij, aangezien hij sedert de leeftijd van 12-14 jaar in het Rijk verblijft en ondertussen bijna 29 jaar oud is, een uitgebreid privéleven heeft opgebouwd in het Rijk. De gemachtigde erkent dit ook en motiveert dat verzoeker 'als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld heeft in België'. Hij is echter vervolgens overgegaan tot een belangenafweging en heeft daarbij gewezen op de ernst van de schendingen van de openbare orde. De gemachtigde meent dat de banden niet van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat zij vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Zoals de gemachtigde motiveert, veronderstelt integratie dat men de Belgische reglementering respecteert en zich onthoudt van het plegen van strafbare feiten. De gemachtigde vervolgt dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het gezins- en privéleven van verzoeker rechtvaardigt. De Raad kan die belangenafweging in casu niet kennelijk onredelijk achten. Het kan niet ontkend worden dat een terugkeer voor verzoeker naar zijn herkomstland na een dergelijk lange periode bijzondere aanpassingsmoeilijkheden met zich mee zal brengen, maar tegelijk kan de gemachtigde gevolgd worden dat verzoeker doelbewust op illegale wijze op het grondgebied is gebleven en dat hij zich bijzonder hardleers en respectloos heeft opgesteld ten aanzien van de talrijke vonnissen van de politierechtbank.

Verzoeker ontkent niet dat hij zich niets aantrok van de opgelegde rijverboden en telkenmale onder invloed van verdovende middelen achter het stuur kroop. In 2025 werd verzoeker dan nog op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen met wapen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in casu niet aangenomen.

4.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest legt verzoeker uit dat hij het grootste deel van zijn leven in België heeft doorgebracht, waar het geheel van zijn familiaal en sociaal leven zich bevindt. Hij heeft geen enkele band meer, noch enig inkomen in Guinee waardoor hij aldaar in een situatie van geheel isolement zou terechtkomen, zonder enige vorm van familiale of sociale steun in combinatie met een fysieke kwetsbaarheid van 25%. Dit houdt volgens verzoeker levensomstandigheden in die zijn menselijke waardigheid aantasten.

Zoals de gemachtigde motiveert moet verzoeker om tot een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest te kunnen besluiten, aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Zoals verzoeker het onderdeel toelicht, blijkt dat hij het terugsturen naar Guinee als een onmenselijke of vernederende behandeling beschouwt. De Raad herhaalt dat de impact van het terugsturen naar Guinee van verzoeker niet onaanzienlijk is. Het is duidelijk dat verzoekers familiaal en sociaal leven zich in België bevindt. Echter waar verzoeker aanstipt dat hij geen enkele familiale steun heeft in Guinee, wijst de Raad erop dat zijn familie in België hem ook op afstand financieel kan steunen. Tegelijk blijkt wel dat verzoeker aan de bijzonder zware aanrijding in 2019 een zekere ongeschiktheid heeft overgehouden, doch was er blijkens het door verzoeker voorgelegd lijvig medisch dossier op datum van 1 januari 2021 sprake van 20% persoonlijke ongeschiktheid, 15% economische ongeschiktheid en 10% huishoudelijke ongeschiktheid. Met 15% economische ongeschiktheid kan verzoeker in staat worden geacht om ook in Guinee een inkomen te verwerven. Waar verzoeker ook nog aanstipt dat hij in Guinee geen enkele band meer heeft, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers moeder in het kader van haar internationaal beschermingsverzoek verklaarde nog contact te hebben met mensen in het herkomstland, zoals een maternale nicht M.D. Ook al heeft verzoeker een stuk voorgelegd dat het overlijden van zijn vader aan toont, gaat de Raad er dus van uit dat mag aangenomen worden dat er zich nog andere familieleden in Guinee bevinden.

In casu neemt de Raad niet aan dat een schending van artikel 4 van het Handvest blijkt.

4.3. Aangaande artikel 7, lid 1, 3° en artikel 74/14 §3 3° van de Vreemdelingenwet en de bedreiging voor de openbare orde, wijst verzoeker erop dat de gemachtigde de essentie van zijn motivering steunt op een catalogus van veroordelingen tussen 2018 en 2023 terwijl het feit dat er antecedenten zijn op zich niet volstaat om een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde aan te tonen. Verzoeker verwijst naar artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en voert aan dat eerdere veroordelingen op zich geen dergelijke maatregel kunnen verantwoorden. Hij wijst opnieuw op de vereiste dat er sprake moet zijn van een reëel en actueel gevaar en dat vele veroordelingen betrekking hebben op feiten van vele jaren geleden. Het was voor verzoeker een moeilijke periode terwijl geen enkele veroordeling meer is gevolgd sedert april 2023, dus meer dan drie jaar. Bijgevolg is niet voldaan aan de vereiste van actueel gevaar voor de openbare orde.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, zodat het bevel om het grondgebied kon worden afgeleverd alleen al op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, tenminste voor zover rekening wordt gehouden met de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zoals die ook worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De overige gronden zijn dus overtoollig.

In het licht van het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, heeft verzoeker wel de beide dragende motieven (enerzijds het risico op onderduiken en anderzijds het gevaar voor de openbare orde) betwist, zodat de Raad in dat kader wel ingaat op het motief gestoeld op de openbare orde.

Vooreerst wijst de Raad erop dat alle verzoeken om gezinshereniging die verzoeker op grond van de (omzetting van de) Burgerschapsrichtlijn heeft ingediend, werden geweigerd. Verzoeker kan zich dus niet beroepen op de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, die gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer. Hij kan dus in principe niet dienstig verwijzen naar artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn. De Raad stelt hoe dan ook vast dat de gemachtigde naast de chronologische weergave van de veroordelingen, waar er ook oudere in zijn opgenomen, ook heeft gewezen op een vrij recent feit, met name dat verzoeker op

10 april 2025 op heterdaad werd betrappt op feiten van 'slagen en verwondingen met wapen'. De Raad acht dit nog een recent ernstig feit, dermate dat de gemachtigde wel nog op het ogenblik van de bestreden beslissing kon gewag maken van het feit dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (art. 7, lid 1, 3°) of dat hij een bedreiging is voor de openbare orde, zoals bedoeld in artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Anders dan verzoeker aanvoert, volgt de Raad dus niet dat niet zou voldaan zijn aan de vereiste van actueel gevaar voor de openbare orde. Het feit dat verzoeker mogelijk een moeilijke periode heeft doorgemaakt en er geen veroordeling meer is gevolgd sedert april 2023, doet hier geen afbreuk aan omdat verzoeker in 2025 wel nog op heterdaad betrappt werd op slagen en verwondingen met een wapen. Het feit dat onduidelijk is over welk wapen het gaat en wat de concrete omstandigheden waren die hebben aanleiding gegeven tot het feit dat verzoeker is overgegaan tot het toebrengen van slagen en verwondingen, verhindert niet dat dit feit op zich reeds als ernstig kan worden gekwalificeerd. Verzoeker verduidelijkt ook zelf op geen enkele wijze zelf wat de context is geweest waarin hij op die feiten werd betrappt. Waar verzoeker ook nog verder aanstipt dat het risico op recidive niet afdoende blijkt, kan de Raad niet volgen gezien inderdaad de chronologie van een hele resem veroordelingen en het feit dat hij in 2025 ook nog betrappt werd op slagen en verwondingen met wapen.

Waar verzoeker verder opwerpt dat wat betreft de veroordeling die betrekking heeft op verdovende middelen, het gaat om een geïsoleerd feit, kan de Raad niet volgen. Er is immers sprake van twee veroordelingen met betrekking tot inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen in 2021 en in 2023. Het feit dat de datum niet gepreciseerd is, waardoor niet kan nagegaan worden hoe oud de feiten zijn, die aan de grondslag ervan liggen, is correct vastgesteld, doch opnieuw moet aangestipt worden dat er hoe dan ook nog een actuele op heterdaad betrapping voorligt voor een ander ernstig feit van 10 april 2025.

De Raad kan het niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk beoordelen waar de gemachtigde als volgt heeft gemotiveerd:

“Gezien betrokkene zich niets schijnt aan te trekken van de waarschuwingen die hem door de rechtbank werden gegeven en van het tegen hem genomen besluit tot terugwijzing en gezien hij zijn persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel laat primeren op de schade die zijn handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van zijn klanten en aan de maatschappij meer in het algemeen bestaat er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Uit het strafregister van betrokkene blijkt dat hij zich weinig of niets aantrekt van de geldende (verkeers)reglementering en rechtelijke uitspraken. Dergelijke hardleerse houding kan onmogelijk worden aanvaard aangezien hij daardoor niet alleen zichzelf, maar ook andere weggebruikers in gevaar brengt. Hij werd immers veelvuldig door de Politierechtbank veroordeeld tot geldboetes, rijverboden en het afleggen van examens (theoretisch examen, praktisch examen, medisch onderzoek en/of psychologisch onderzoek) ten gevolge van verkeersinbreuken, meestal bij verstek. De opgelegde geldboetes hadden blijkbaar geen nuttig effect op zijn gedrag in het verkeer en hij trok zich ook niets aan van de opgelegde rijverboden.

Het voorhanden hebben van wapens bevordert het gebruik ervan en veroorzaakt gevoelens van onveiligheid in de samenleving U heeft hiermee een potentieel gevaarlijke situatie gecreëerd, omdat het voorhanden hebben van genoemde wapens kan leiden tot het gebruik ervan en dus een onaanvaardbaar risico voor de veiligheid van personen met zich mee kan brengen.”

4.4. Aangaande het risico op onderduiken wordt aan verzoeker verweten dat hij verschillende aanvragen heeft ingediend met het enkele oog op het tijdelijk verblijf op het grondgebied. Verzoeker stipt echter aan dat verschillende van die aanvragen gebeurd zijn toen hij nog minderjarig was. De aanvragen op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet gingen echt over een reële familiale context, nl. gezinshereniging met een Unieburger, aldus verzoeker.

Wat betreft dit risico op onderduiken, begrijpt de Raad dat verzoeker niet verantwoordelijk was voor bepaalde verzoeken die zijn ingediend, aangezien hij toen nog minderjarig was. Echter, verzoekers 5 verzoeken op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet zijn allemaal ingediend als hij reeds meerderjarig was, evenals de aanvraag van 7 december 2023 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die werd verworpen door de gemachtigde en waarbij het beroep tegen deze onontvankelijkverklaring, werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 346.882 van 19 mei 2026. Bovendien moet opgemerkt worden dat het risico op onderduiken op vele gronden stoelt, nl. naast het feit dat verzoeker telkenmale nieuwe verblijfsaanvragen heeft ingediend en dat deze verzoeken of aanvragen hebben aanleiding gegeven tot negatieve beslissingen, ook op artikel 1 §2, 4° (zich niet aan een verwijderingsmaatregel houden) of artikel 1 §2, 5° (het voorwerp uitmaken van een inreisverbod) van de Vreemdelingenwet, waartegen verzoekers niets inbrengt.

De gemachtigde kon op redelijke en zorgvuldige wijze besluiten dat er een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker bestaat.

4.5. In een volgend onderdeel wijst verzoeker op de materiële fout aangaande zijn gezondheidstoestand. Hij wijst op het motief dat hij zou verklaard hebben geen medische problemen te hebben, hetgeen manifest niet juist is. Verzoeker voegt verscheidene persartikels en zijn medisch dossier toe, aangezien hij op 23 juni 2019 het slachtoffer werd van een ernstig accident, nu hij werd aangereden door een voertuig. Dit accident heeft ernstige letsels veroorzaakt, waardoor verzoeker op 1 januari 2025 nog een tijdelijke incapaciteit had van 25 %. Deze fout maakt de motivering gebrekkig en houdt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in. Deze fout kan immers enkel voortvloeien uit de afwezigheid van een effectief gehoor van verzoeker op dit punt. Indien hij werkelijk zou gehoord geweest zijn over diens gezondheidstoestand, dat had hij zeker gewag gemaakt van dit accident en de letsels. Bijgevolg concludeert verzoeker ook tot een schending van het hoorrecht.

De Raad stelt vast dat verzoeker wel degelijk werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Er zijn dienaangaande in het administratief dossier verschillende stukken terug te vinden, zoals zowel een gehoorverslag van 14 juli 2026, als een administratief rapport van dezelfde datum. In het administratief rapport antwoordde verzoeker ontkennend op de vraag of een ziekte hem belemmert om te reizen of terug te keren naar het herkomstland. In het formulier aangaande het horen van de vreemdeling heeft verzoeker toch gewag gemaakt van een accident waaraan hij 'littekens voor het leven' heeft overgehouden. Verzoeker heeft dienaangaande dus zelf niet eenduidig geantwoord, zodat de Raad geen gebrekkige motivering of onzorgvuldig handelen kan weerhouden. Hoe dan ook dient de Raad in de huidige procedure een ex nunc-onderzoek te doen van alle elementen die zijn voorgelegd (art. 2.59 RvV-wet). Verzoeker heeft een lijvig medisch dossier voorgelegd naar aanleiding van de opzettelijke aanrijding, waarvan hij in 2019 het slachtoffer is geweest. Vooreerst moet vastgesteld worden dat deze aanrijding reeds zeven jaar geleden heeft plaatsgevonden. Zoals hoger reeds aangehaald, blijkt hieruit dat verzoeker inderdaad een zekere (arbeids-, persoonlijke en huishoudelijke) ongeschiktheid heeft overgehouden, doch dit heeft betrekking op een lichte gehoorsvermindering links, licht oorsuizen links, neurologische vergeetachtigheid en concentratieproblemen, pijn in de linkerelleboog en littekens aan het hoofd en aan de linkerelleboog. Op die grond kan niet aangenomen worden dat er gezondheidsredenen zijn die een terugkeer naar Guinee in de weg staan.

Zelfs indien aldus de gemachtigde in de bestreden beslissing niet heeft verwezen naar het aangehaalde accident, heeft verzoeker hierbij zijn belang niet aangetoond in het licht van de bestreden beslissing.

4.6. Tot slot voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Ook in dit onderdeel gaat verzoeker in op het volgens hem verkeerde motief dat hij geen medische problemen zou hebben. Wat betreft het privéleven en familieleven, heeft de gemachtigde de motivering beperkt tot algemene motieven over de band tussen ouders en meerderjarige kinderen, die niet automatisch beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM. Er wordt ook gemotiveerd dat er geen band van afhankelijkheid is aangetoond tussen verzoeker en diens moeder en broers, terwijl hij altijd bij zijn moeder heeft gewoond en ten haren laste is. In derde instantie gaat verzoeker terug in op het gevaar voor de openbare orde en wijst hij erop dat de gemachtigde alle veroordelingen chronologisch opsomt, maar niet echt het actueel en reëel gevaar voor recidive in zijn hoofde aantoon. Zo wordt er verwezen naar een veroordeling voor slagen en verwondingen met wapen, maar blijft de beslissing volledig stil aangaande de concrete omstandigheden waarin de feiten hebben plaatsgevonden, en is ook onduidelijk over welk wapen het gaat. Op die manier kan niet werkelijk worden beoordeeld wat de reële ernst is van de feiten, noch het bestaan van een actueel gevaar voor de openbare orde. Ook wat betreft de veroordeling die betrekking heeft op verdovende middelen gaat het om een geïsoleerd feit, waarover de beslissing zelfs geen datum preciseert, waardoor niet kan nagegaan worden hoe oud de feiten zijn en of het nog actueel pertinent is. Ondertussen voert verzoeker aan dat hij volledig stabiel is geworden en dat de wijziging in zijn gedrag samenvalt met zijn engagement in een stabiele en duurzame relatie.

De Raad stelt vast dat in dit onderdeel van het middel opnieuw wordt verwezen naar elementen die hoger reeds zijn besproken en waarvan de Raad heeft geoordeeld dat die op afdoende wijze in de motivering zijn behandeld, of dat verzoeker er geen belang bij had. Wat betreft het argument dat verzoeker volledig stabiel is geworden en dat de wijziging in zijn gedrag samenvalt met zijn engagement in een stabiele en duurzame relatie, heeft de Raad hoger niet aangenomen dat een duurzame relatie afdoende is aangetoond. Verder volgt de Raad de gemachtigde, waar hij gezien nog een recente betrapping op heterdaad op slagen en verwondingen met een wapen in 2025 op redelijke wijze kon motiveren dat van verzoeker actueel nog een gevaar voor de openbare orde uitgaat. Het feit dat verzoeker twee getuigenissen heeft voorgelegd van zijn moeder en broer over de positieve evolutie in het gedrag van verzoeker, doet hier geen afbreuk aan, aangezien zij als naaste familieleden niet als objectieve getuigen kunnen weerhouden worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van het hoorrecht blijkt niet. Deels heeft verzoeker geen belang, zoals hoger aangehaald.

Het middel is deels ongegrond, deels onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op tweeëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

A. DECUYPER

A. MAES